

เทศน์เช้า วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเข้าไปขัดเกลาหัวใจของคนนะ

ดวงใจดวงใดไม่มีมรรค ดวงใจดวงนั้นไม่มีผล ดวงใจไม่มีสัจธรรม ไม่มีรสของธรรมชนะ ซึ่งรสทั้งปวง ไม่มีธรรมโสดาโสดาหัวใจของเราบ้าง เราทุกข์เราร้อนมาก นี่ผลของวิภวัญญะ ใน พระไตรปิฎกบอกว่า เหมือนคนเดินไปกลางทะเลทรายแล้วล้มลง มองไปข้างหน้ายังมีเส้นทางที่ยังจะเดินต่อไปอีก มันทุกข์ยากแค่ไหน

เวลามันทุกข์มันยากนะ คนเวลาเดินไปผจญภัยอยู่กลางทะเลทรายแล้วล้มลง เพราะไม่มีน้ำ ไม่มีอาหาร แล้วจะต้องกระเสือกกระสนไปต่อหน้าๆ นี่ผลของวิภวัญญะ นี่พูดถึงว่าเวลา เปรียบเทียบถึงรูปธรรม

แต่สัจจะความจริงของหัวใจของคน เวลาเราเกิดมาๆ เวลาเกิดมาวัดกันด้วยทาง วิทยาศาสตร์ เวลาเกิดมา สิ่งที่มีค่าที่สุดคือทรัพย์ากรมนุษย์ มนุษย์มีค่าที่สุดไง ชาติ ชาติจะมี อยู่ได้ก็ต้องมีคน คนสำคัญมาก เพราะคนทำให้ชาติเจริญก็ได้ คนทำให้ชาติล่มจมก็ได้ คนทำให้เกิดความแตกแยกก็ได้

แต่ธรรมโสดา ธรรมโสดาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหล่อเลี้ยงให้หัวใจของคน มีความสุข ถ้าหัวใจของคนมีความสุขขึ้นมา ใจมีความสุข มันจะไประรานเขาไหม มันจะไปยุไป ด่า ไปยุไปเหยยให้สังคมแตกแยกไหม มันเป็นไปได้ไหม นี่ธรรมโสดาๆ ใจ สิ่งที่เป็นธรรมโสดา เห็นไหม

เรามาวัดมาวากัน เราทำบุญกุศลของเราๆ มันเป็นวิทยาศาสตร์ การเสียสละไป การ ให้ไป สิ่งนั้นมันจะให้ผลตอบแทนเป็นทาน ทาน เรามีศีล มีศีลคือความปกติของใจ ใจปกติ เรา จะทำบุญกุศลของเรา เรามีศีล มีความสงบเรียบร้อย ทำสิ่งใดแล้วมีสมาธิมีความสงบของเรา ถ้ามีปัญหาๆ ต้องอาศัยปัญญาขึ้นมา ปัญญาขึ้นมาให้เรามั่นคงในหัวใจของเรา

เวลาทางโลกเขาเป็นโรคทรัพย์จางๆ เวลามันทุกมันยากขึ้นมากเพราะว่าระบบเศรษฐกิจเศรษฐกิจมันมีผลกระทบไปทั้งสิ้น คนเขาเกิดมา แม้แต่เศรษฐกิจจะดีหรือเศรษฐกิจจะแย่ คนก็มีผลประโยชน์ในเศรษฐกิจนั้น ถ้าผลประโยชน์ในเศรษฐกิจนั้น ถ้าเรามีปัญหาขึ้นมา เรามีสติ มันทุกข์มันยาก มันแน่นอนทั้งสิ้น

เพราะคนเราต้องรักษาเครดิต หน้าตานี้สำคัญมากนะ พอหน้าตาสำคัญมาก ทุกอย่างบีบคั้นเข้ามาๆ คนไม่มีทางออก คนไม่มีทางออกมันน่าเศร้าใจ เพราะคนทำร้ายตัวเองมาก คนทำร้ายตัวเองมาก

ทั้งๆ ที่เรานับถือพระพุทธศาสนานะ พระพุทธศาสนาเขาจะเจือจางกัน จะช่วยเหลือกัน เขาจะสนับสนุนกัน แต่ให้พูดออกมา แต่เวลาพูดขึ้นมา เวลาเราเป็นผู้เสียหาย เราร้องเรียน ไปร้องเรียนที่ไหน ร้องเรียนหน่วยงานใดเสียหมดเลย ลองได้ออกข่าวนะมาทันที จัดการให้จบ

เวลาบอกว่า เวลาเขาจะจัดการให้จบ จัดการให้จบมันจัดการได้ เวลาคนจะช่วยเหลือเจือจางด้วยความน้ำใจจริงมันแก้ไขสถานการณ์นั้นได้ แต่เวลาเราไปร้องเรียนที่ไหน ร้องเรียนที่ไหน เพราะความร้องเรียน เพราะเบอร์โทร ๑๙๑ มันไปเล่นกัน ไปพูดจนเขาไม่เชื่อถือ เอ็งโทรมาเอ็งมีธุระอะไร เอ็งโทรมา เอ็งโทรมากลั่นแกล้งเขาใช่ไหม เอ็งโทรมานะ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราตกทุกข์ได้ยากขึ้นมา ใครเขาไว้วางใจเราหรือไม่ เขาเชื่อใจหรือไม่ เวลาเราตกทุกข์ได้ยากขึ้นมา เพราะอะไร เพราะเราไม่มีศีลใจ เราพูดจามดเท็จ พูดจาโกหก พูดจาด้วยเล่ห์เหลี่ยม มันไม่เป็นความจริงใจ ถ้าไม่เป็นจริงขึ้นมา แล้วคนจะช่วยเหลือเขาจะไว้วางใจได้หรือไม่ นี่พูดถึงปัญหาทางโลกนะ

ที่เรามาวัดมาวากันมันเป็นค่าของน้ำใจใจ เวลาทำบุญกุศลขึ้นมา ใจเราคิดสิ่งใด

ไม่ต้องมาก น้ำใจของคนเล็กน้อยก็พอ คุณิ ทุกตะเข้ญใจในสมัยพุทธกาลเขาเป็นคนจนนะ ข้าวจะกินยังไม่มีเลย เขาอุทิศส่าห้กระหมัดกระหมัดใส่บาตรพระสารีบุตรไป ข้าวทัพพีเดียว แล้วเขาเป็นคนทุกข์คนเข้ญใจ เขาอยากบวชมากใจ ไม่มีใครให้เขาบวช ไม่มีใครให้เขาบวช เขาก็ไปร้องเรียนพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าประชุมสงฆ์

ทุกตะเข้ญใจนี้มีคุณกับใครบ้าง

พระสารีบุตรยกมือขึ้นเลย แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระสารีบุตรว่า
เขามีบุญคุณอะไรกับเธอ

เขาเคยใส่บาตรข้าพเจ้าหนึ่งทัพพีครับ

ถ้าอย่างนั้น ถ้าเขามีบุญคุณกับเธอ เขาอยากบวชแล้วไม่มีใครบวชให้ เธอบวชให้เขา

บวชให้เขาขึ้นมา เห็นไหม คนเรามันไม่เท่ากัน มันไม่เสมอกัน ที่ว่าเป็นอนาถปิณฑิก
เศรษฐี เป็นพระสวัสดิ์ที่ลามกมาก อันนั้นก็บุญกุศลของท่าน เราก็ก็นึกไปจบจ้วงอะไรทั้งสิ้น เพราะ
สิ่งที่ได้เกิดขึ้นมานั้นเป็นผลจากการกระทำเราทั้งสิ้นนะ เป็นผลจากการกระทำฯ เช่น เราเป็นคน
ซื่อสัตย์ เราเป็นคนมีศีลมีธรรม เราพูดจาสิ่งใดสังคมทำไมเขาเชื่อถือเรา อีกคนหนึ่งคนที่โกหก
มดเท็จไปพูดที่ไหนก็ไม่มีใครเชื่อฟัง พูดเหมือนกันแต่คนไม่ฟัง เพราะอะไร เพราะเขาทำมา

คนที่ซื่อสัตย์เขาสุจริตของเขา เขาพูดของเขามาจนสังคมเชื่อถือศรัทธา ใจคนที่
สนุกสนานของเขา พูดจาด้วยความกะล่อนปลิ้นปล้อนเพื่อความสนุกสนานของตน คิดว่าจะ
เป็นผลประโยชน์ของตนขึ้นมาะ เวลาไปจนตรอกขึ้นมา พูดสิ่งใดไม่มีใครเขาเชื่อถือ เห็นไหม นี่
เราทำมา ผลไฉ่ ผลของการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

เราเกิดมาเมื่อการ ๓๒ นี่เราภูมิใจแล้ว เราภูมิใจแล้ว สิ่งที่เราสิ่งใดแล้วไม่ประสบ
ความสำเร็จนั้นมันเป็นเพราะอำนาจวาสนาของเรา ถ้าอำนาจวาสนาของเราแล้ว เราเห็นผลของ
มันแล้ว เขาพยายามฝืนทนๆ ฝืนไปๆ ทำคุณงามความดีต่อเนื่องไป ไม่ท้อแท้ ไม่ท้อแท้ แล้วไม่
ท้อแท้แล้วทำของเราต่อเนื่อง ทำต่อเนื่อง ถ้าทำต่อเนื่องขึ้นไป

เวลาสิ่งที่โลกเขาต้องการกันก็เป็นวัตถุใช้ใหม่ โลภธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อม
ยศใช้ใหม่ แต่ธรรมโอสถๆ ไฉ่ ธรรมโอสถเกิดเพราะมีศีลธรรมขึ้นมา มีศีลธรรม มีธรรมโอสถ
ขึ้นมาขโลมหัวใจของเราขึ้นมา เหตุการณ์อันเดียวกันนั้นแหละ แต่มันร่วมเย็น เหตุการณ์อัน
เดียวกันนั้นแหละ ที่มันเคยทุกข์ยากนะ แต่ถ้ามีธรรมโอสถขึ้นมามันร่วมเย็น

นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าสิ่งนั้นเป็นสัจจะเป็นความจริงๆ

เป็นความจริงจริงๆ แต่เพราะความโลเลของเรา พอเราขาดศีลขาดธรรมไฉ่ เราขาดศีล
ขาดธรรม ขาดความอบอุ่นในหัวใจไฉ่

ดูสิ เด็กที่มันมีความอบอุ่น มีสิ่งใดมามันสงสารเพื่อนนะ เอ๊ะ! ทำไมเพื่อนร้องไห้ ทำไมเพื่อนไม่มีคนดูแล มันเห็นเพื่อนมันกึ่งงนะ เพราะอะไร

เพราะเขาได้รับความอบอุ่นจากครอบครัวของเขาไง พ่อแม่เขาคุ้มครองดูแลใช่ไหม เขาก็คิดว่าเพื่อนเขาจะได้เป็นอย่างนั้นไง แต่พอมองไปที่เพื่อน ทำไมเพื่อนของเขาเป็นอย่างนั้นล่ะ มาโรงเรียนไม่บรรทัดก็ไม่มี ดินสอก็ไม่มี สมุดก็ไม่มี อะไรก็ไม่มีเลย รองเท้าก็ไม่มี ทำไมเพื่อนเป็นอย่างนั้น ทำไมเพื่อนเป็นอย่างนั้น นี่ไง เขาคิดไม่ได้ เขาเป็นเด็กไร้เดียงสาไง แล้วก็สงสารเพื่อนๆ ใจ

นี่เขาทำมาๆ ใจของเราถ้ามันมีความสมบูรณ์ ถ้ามันสมบูรณ์ดีงามของเราเพราะเราทำมาด้วยบุญกุศล เราทำบุญกุศลของเรา นี่พูดถึงทางวิทยาศาสตร์ นี่ทางโลกนะ โลกนี้เป็นวิทยาศาสตร์ มันให้ผลอย่างนั้น แต่ถ้าเป็นธรรมล่ะ

ทำบุญทิ้งเหวๆ มันมีอยู่นะ ในพระไตรปิฎก มีทุกตะเข้ใจเขาเป็นคนรับจ้างทำนา เขาก็ทำนา เข้าขึ้นมาเขาก็ไถนาของเขา วันนั้นเขาก็ไถนาของเขา แล้วลูกเขาต้องมาส่งอาหารไง เขาหิวกระหายมาก เขาเคียดแค้นในใจมาก ถ้าลูกมาเดี๋ยวมีปัญหาแน่นอน

แต่พอเวลาลูกมา พระกัสสปะออกมานสมาบัติ พอขึ้นมาด้วยศรัทธาด้วยความเชื่อด้วยศรัทธาในหัวใจนะ เขาหิวกระหาย เขาจะเป็นจะตายอยู่แล้ว แล้วเขาไถนาอยู่ คนที่ทำงานหนักขนาดไหน เวลาเห็นพระกัสสปะออกมานสมาบัติมา ลูกก็มาส่งอาหารพอดี ด้วยเสียสละใจด้วยเห็นแล้วอยากทำบุญ ทำบุญกุศลอันนั้นไป สิ่งทีอาหารมีอันนั้นได้ใส่บาตรพระกัสสปะฟุ้งออกจากมานสมาบัติมา เป็นพระอรหันต์ด้วย กลับลงไปไถนานะ ที่มันหิวมันกระหาย มันทุกข์มันยาก กลับกลายเป็นความชุ่มชื้น

นั่นนะสิ่งนั้นเป็นวิทยาศาสตร์ เป็นวิทยาศาสตร์สิ่งที่เป็นวัตถุ แต่เวลาเขาทำบุญกุศลของเขา จากที่มันทุกข์มันยาก มันคับมันแค้น เวลาไปไถนาขึ้นมา พอทำบุญกุศลไปแล้ว พอไปไถนาผืนดินที่ไถผลักขึ้นมา ผืนดินก่อนดินกลายเป็นทองคำหมดเลย กลายเป็นทองคำๆ ทั้งนั้นนะ พลิกขึ้นมา ด้วยบุญกุศลของเขา ด้วยอำนาจวาสนาของเขา

เวลาอำนาจวาสนาของเขา คนสมัยโบราณสังคมมันแคบไป เขาไม่กล้าจับหรือกิน เพราะว่าเขาเป็นคนทุกข์คนเข้ใจ จะกินยังไม่มีจะกินเลย แล้วมีทองคำขนาดนี้ใครจะเชื่อ ถ้า

เอาไปเขาต้องหาว่าปล้นชิงมาทั้งนั้นนะ แต่ด้วยความฉลาด ไปเฝ้าพระเจ้าพิมพิสาร บอกข้าพเจ้าเป็นคนทุกตะเข้ญใจ เป็นผู้รับจ้างทำนาของคหบดีเขา เวลาด้วยความหิวกระหาย เรื่องชีวิตมันคับแค้นมาก แต่เวลาได้เห็นพระกัสสปะ มันมีความชุ่มชื่น มีบุญกุศล ได้ใส่บาตรมือนั้นไป ได้ใส่บาตรอาหารที่จะดำรงชีพ ใส่บาตรพระกัสสปะไป แล้วมันความอิมบุญของตน ลงไปไถนา ฝนดินนั้นเป็นทองคำ เป็นทองคำหมดเลย

ถ้าไปพูดให้คนอื่นเขาก็ไม่เชื่อ ไปพูดที่ไหนมันมีปัญหาทั้งสิ้นทั้งนั้นนะ อะไรแผ่นดินเป็นทองคำขึ้นมาได้อย่างไร แต่พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโสดาบัน ทำไมท่านจะ 모르 ท่านรู้ของท่าน ไง ท่านบอกอยู่ที่ไหน ให้เอาเกวียน ให้ทหารเอารถไปรับไปขนมา

เวลาจะไปขนมา ไปยกขึ้นมาเป็นดินอย่างเดิม พอเป็นดินอย่างเดิมกลับมาหาพระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าพิมพิสารรู้ พระโสดาบันไ้ พระโสดาบันคือชื่อตรงต่อสังกรรม ชื่อตรงต่อความจริง บอกว่าให้กลับไปใหม่ แล้วบอกว่าจะไปเอาทองคำของคนทุกตะเข้ญใจนี้ กลับไปยกทองคำเป็นทองคำเช่นเดิม เข็นมา ๘๐ เล่มเกวียน เข็นมา ๘๐ เล่มเกวียนมากองอยู่กลางพระราชวังนั้นนะ แล้วพระเจ้าพิมพิสารประกาศเลย ในอาณาจักรของเราใครมีสมบัติมากเท่านี้ใหม่ไม่มี ตั้งเขาให้เป็นเศรษฐีประจำรัชกาล นี้อยู่ในพระไตรปิฎก

นี่พูดถึงว่าถ้ามันเป็นเรื่องของสังกรรมนะ ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์มันว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วสิ่งใดทำแล้วมันเป็นวิทยาศาสตร์ทั้งสิ้น แต่นี่มันเป็นผลของบุญกุศล

ให้เราพิจารณานะ เขาเสียสละชีวิตของเขานะ เขาอาจจะล้มตายก็ได้ถ้าเขาไม่ได้กินอาหาร เขาเสียสละเลย เพราะอะไร เพราะมันเป็นบุญกุศลในหัวใจ นี่ไง เวลา กลับขึ้นมา จากแผ่นดินเป็นทองคำๆ ทั้งสิ้นเลย มันเป็นสังขจะเป็นความจริงขึ้นมา มันอยู่ในพระไตรปิฎก นั่นมันเป็นเรื่องข้อเท็จจริงในสมัยนั้น ในสมัยของเรา เรว่ามันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร จะเป็นไปได้ได้อย่างไร นี่พูดถึงเรื่องของธรรมๆ

เวลาถ้าเป็นเรื่องของโลกนะ เป็นวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์ ธรรมะเวลาเรื่องบุญกุศลมันยังมหัศจรรย์ขนาดนั้น แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไป เราเป็นคนทุกตะเข้ญใจ เราเป็นคนซื่อตรง เรามีแต่ความทุกข์ทั้งนั้นนะ เวลาเรามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา เราเชื่อมั่นด้วยศรัทธาด้วยความจริงของเรานะ ตั้งสติ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ

หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามา จิตระงับเข้ามาๆ เอ๊ะ! ทำไมมันเป็นอย่างนั้น

สิ่งที่เป็นๆ มันเป็นไปด้วยอาการทั้งสิ้น ที่เราพูด เรากระทำอยู่เนี่ย สมองสังการ นี่เป็นอาการทั้งสิ้น อาการทั้งสิ้น แม้แต่กำหนดพุทโธก็เป็นอาการอาการหนึ่ง อาการของจิตที่มันเคยเป็นอิสรภาพ เคยมีกิเลสยุแห่ เคยคิดตามความใจชอบของมัน แต่บัดนี้เรามีสติปัญญา เรามีสติปัญญาเพราะอะไร เพราะเรามีศรัทธามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องภาวนา

การภาวนาเป็นการกระทำที่ยิ่งใหญ่นัก ยิ่งใหญ่นักเพราะจะเอาชนะใจของตนใจ แล้วเวลาความคิดต่างๆ ศรัทธาความเชื่อมันก็มาจากการคิดนี้แหละ แล้วความคิดนี้เป็นศรัทธา หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ มันก็เป็นความคิดนี้แหละ แต่มันเป็นอาการของใจที่มันเส้นทางเดินของมันใจ

แต่บัดนี้เราพลิกกลับมา พลิกกลับมาให้มันเส้นทางเดินเข้าสู่คำบริกรรม เข้าสู่พุทธานุสติ เวลาพุทโธอาการทั้งสิ้น แล้วอาการนี้มันเบาลง แต่เวลาทำใหม่ๆ ขึ้นมาอาการมันจะต่อต้านมาก มันจะกอดันมาก กอดันมากเพราะอะไร

กอดันมากเพราะคนมันเคยสะดวกเคยสบายใจ พอบังคับๆ ขึ้นมา หัวใจมันเคยเป็นอิสระ หัวใจเรามันคิดเองทำเอง แล้วกระที่บ้ำเข้าเติมหัวใจเราเอง เราทุกข์เรายากอยู่เนี่ย เราไม่รู้จักอะไรทั้งสิ้น เราแก้ไขอะไรไม่ได้เลย แต่วันหนึ่งเราเป็นชาวพุท เรามีศรัทธาในพระพุทธศาสนา แล้วมีครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติไว้ เรามีศรัทธาความเชื่อขึ้นมา เราจะกระทำของเราบ้างขึ้นมา เราจะกระทำบ้างๆ

หลวงตาท่านพูดบ่อย ทำบ้างๆ ทำบ้างๆ เราก็จะทำของเรา มันเป็นกิริยาทั้งสิ้น มันเป็นอาการทั้งสิ้น แต่อาการนี้ถ้ามีเจตนา มีศรัทธาความเชื่อ มีสติปัญญาที่คุ้มครองดูแล แล้วมีบุญมีอำนาจวาสนานะ อาการต่างๆ มันเริ่มเบาลงๆ

พุทโธจนพุทโธไม่ได้ พุทโธไม่ได้คือว่ามันเป็นอิสระ ไม่มีอาการ แต่มันจะเกิดจากอาการอาการกระทำของมัน อารมณ์ความรู้สึก ความรู้สึกนึกคิดนี้อาการทั้งสิ้น แต่เราปล่อยปละ

ละเลย ปล่อยให้มันไปหยิบพื้นหยิบไฟเป็นบ้าหอบฟาง คิดทั้งวันทั้งคืน คิดจนเครียด คิดจนทุกข์ตลอดเวลา บังคับ ใหม่ๆ ต้องบังคับ

เขาบอก อู๋! ภาวนาทำไมมันยุ่งมันยาก ทำไมมันต้องมาบังคับ

เด็กๆ นะ เขาบังคับด้วยลาภ เขาบังคับด้วยให้รางวัล เด็กๆ เวลาทำดีให้รางวัลมัน ให้รางวัลมัน นี่ก็เป็นการบังคับอย่างหนึ่ง แล้วพอมันโตขึ้นมา ถ้าทำผิดต้องลงโทษๆ บังคับ บังคับ ให้เป็นคนดี

แล้วหัวใจของเรามันอยากเป็นไผ่ดีๆ แล้วปล่อยให้กิเลสมันชักจูงใช้ใหม่ ปล่อยให้กิเลสมันหลอกลวงใช้ใหม่ ปล่อยให้แต่ความพอใจมันชักจูงไปใช้ใหม่ แล้วก็สรุปลงว่า ทำดีไม่ได้ดี ทำบุญไม่ได้บุญ

เอ็งทำอะไร

บุญกุศลเป็นเรื่องบุญกุศลนะ คนเรา ดุสิ อาหารแค่อิ่มท้องก็จบแล้ว มากกว่านั้นกินไม่ลง บุญกุศลก็เหมือนกัน ที่ว่าทำดีไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี ถ้ามันแค่อิ่มท้อง สิ่งนั้นสิ่งที่เหลือมาเราเสียสละเพื่อประโยชน์กับส่วนรวม แล้วใจของตนๆ ทำดีไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี ทำดี มีอะไรดีล่ะ แสงงามมันไม่มีวันที่สิ้นสุดใช้ใหม่

เรามีวันสิ้นสุดของเรา ฟังธรรมๆ ฟังธรรมขึ้นมา บอกเรื่องโลกก็เป็นเรื่องโลก ถ้าเรื่องการกระทำ เรื่องคุณธรรมนะ เพราะคนเวลามันไม่มีที่พึ่ง ธรรมโสดใจ ไม่มีที่พึ่งที่อาศัยนะ แล้วคนที่มีที่พึ่งที่อาศัย เราช่วยกันเรื่องปัจจัยเครื่องอาศัยนี้ช่วยได้ง่ายนะ แต่ใจที่มันทุกข์มันยากเหมือนคนป่วย

คนป่วย ป่วยนะ ป่วยเล็กน้อยไปโรงพยาบาล ไม่รักษาก็หาย รักษาเล็กน้อยก็หาย ไข้คนป่วยหนักๆ เข้าไปนอนอยู่ติดเตียงอยู่นั่นนะ

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจที่มันป่วย มันมีความรุนแรง มันมีความทุกข์ใจของตน ธรรมโสดจะเข้าบรรเทาๆ ธรรมโสดนะ อาหาร ปัจจัยเครื่องอาศัยดำรงชีพ หมอแก้ไขที่ร่างกายนี้ ธรรมโสด ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะแก้ไขหัวใจของเรา

แต่มันไม่เอา นี่ไง ถ้าธรรมโอสถมันดี หลวงพ่อเสกเลยสิ เสกให้ทุกคนมีความสุขหมดเลย
สิ

ไอ้ฉันนะโกหก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เราเป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น คนที่ชวนชวาย ถ้าใคร
ได้กินอาหาร คนนั้นก็อิมปากอิมท้อง ใครมีศรัทธามีความเชื่อ หัดบริกรรมของตน มันก็จะอิม
หัวใจ หัวใจมันจะเป็นขึ้นมา เพราะว่าในใจของเราไม่มีใครเข้าไปกำหนดกดดันในใจเราได้ แต่
เพราะมีความเชื่อความศรัทธาของเรา ถ้ามันทำใหม่ๆ เริ่มต้น จะผิดจะถูกไม่เป็นไร ผิดถูกแล้ว
มาคุยกันได้ ผิดถูกเพราะเราเป็นชาวพุทธ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้บริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ ภิกษุ
ผู้ที่เป็นนักรบ ผู้ที่มีการกระทำ ครูบาอาจารย์เรามี เป็นอะไรก็ไปถามท่านสิ

เวลาไปหาพระ ถามท่านเลย ผมภาวนาไม่ได้ ผมภาวนาไม่เป็น ไม่ต้องบอกว่าจะรำจะ
รวย จะเอาเลขนั้นเลขนี้ ไม่ต้องไปถาม ถามเลยว่า ผมจะอย่างไรให้พ้นจากทุกข์ ผมทุกข์มาก
นัก

ปรึกษาได้ แต่ให้ทำก่อน เราไม่ทำอะไรเลยแล้วไปปรึกษา มันก็เหมือนจะให้เสกๆ ให้
เสกเดียวเราเสกให้เป็นผีหมดเลย มันจะไปเสกเป็นอะไร เราเองต่างหากต้องชวนชวายของเรา
ขึ้นมาเพื่อชนะหัวใจของเรา ถ้าชนะใจของเรา ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต

ธรรมโอสถนะ จะทำให้ประชาชนชาวไทยไม่ด้นรนเดือดร้อนจนมากเกินไป

ด้นรนเดือดร้อนจนไม่มีที่พึ่งที่อาศัย แล้วก็ทำร้ายตัวเอง ถึงที่สุดแล้วก็มาทำร้ายตัวเองว่า
ตัวเองทนอยู่ไม่ได้ ทนอยู่ไม่ได้

แล้วอะไรมันจะทนอยู่ได้ล่ะ มันเป็นแค่ความรู้สึกเท่านั้นแหละ แต่เพราะกิเลสตัณหา
ความทะยานอยากมันยุมันหย่อยจนขาดตกบกพร่อง ขาดสติ ขาดปัญญา ขาดทุกข์ อย่าง แล้ว
ฝึกหัดๆ อย่างนี้ ทาน บุญกุศลเป็นเรื่องของบุญกุศล บุญกุศลชักให้มาวัด บุญกุศลให้มาเจอ

กัลยาณมิตร บุญกุศลชักจูงให้เราได้บริโภคน้ำหรือกัน แต่การกระทำ การกระทำของเรา เรา
ฝึกหัดขึ้นมาให้มีธรรมโอสถ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ในหัวใจของเรา เอวัง